

Coperta: Alexandru CSUKOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OJOG-BRAȘOVEANU, RODICA
Minerva se dezlănțuie / Rodica Ojog-Brașoveanu. -
București: Nemira Publishing House, 2014
ISBN 978-606-579-893-9

821.135.1-31

Rodica Ojog-Brașoveanu
MINERVA SE DEZLÂNȚUIE

© Nemira, 2014

Lector: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de MONITORUL OFICIAL R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-893-9

Capitolul I

STUPEFACTIE

Bărbatul își lăsa trupul să se odihnească pe firul apei. Ochii i se îmbătară de atâta cer. Apoi își încordă brațele, începând să înoate fără zgomot. Mișcări lungi și line. Pe mușchii puternici apa se fărâmița în boabe limpezi. Se apropie de mal. Locul era ciudat și pustiu. O salcie își clătea părul în undele râului. Mai încolo, creșteau tufișuri sălbatice cu poame roșii, ca niște cercei. Omul privi în jur scormonind cu ochi neliniștiți malul și dispăru printre tufele de bozie. După câteva minute coborî poteca spre șosea. Haina de călugăr ascundea silueta viguroasă cu umeri de atlet. Se opri în fața stâlpului, consultând îndelung tăblițele indicatoare. Își potrivi desaga pe umeri și, căutând marginea drumului, se îndepărtă cu pași mari.

Va ajunge abia spre seară la Peștera Sihastrului. În mănecă anterioară, în loc de mătănii ascundea un stilet lung.

- Cică alea de la Roma seamănă cu japițele noastre.

- Cine? Întrebă distrat Plămădeală.

Măinile îi tremurau de nerăbdare. Frate-său își încruntă sprâncenele:

- Auzi vorbă! Cine! Fetițele din Piața Spaniei! Nu merită să te arunci. În schimb la Paris... Duse degetele ciorchine la buze: Durere! Midinete, curățele, nostimi-oare... Să-mi trimiți o ilustrată sexy!

Desenă cu mâinile în aer o siluetă de femeie insistând pe anumite curburile:

- Asta mă interesează în primul rând. Reține! O expediez pe adresa institutului, fără plic. Moare Popovici de la Personal...

Plămădeală râse. Nevastă-sa intră în odaie și celălalt amuți.

- Sunt neliniștită. Nu știu de ce sunt atât de neliniștită. Îi caută privirea: Să ai grijă.

Șoseaua se așternea monotonă.

„Deseară ajung la graniță. Măine Ungaria și apoi mâine Iugoslavia... Da, miercuri sunt la Veneția. Ochii îi străluciră: Veneția! Gran-Canale... Puntea suspinelor... Palatul Dogilor...”

Se înșela. N-avea să vadă Piața San-Marco. La câțiva kilometri de frontieră, lângă Peștera Sihastrului va trăi cea mai îngrozitoare aventură din viața sa.

Rudy Negreanu cercetă peronul. O gară mică, cenușie, cu lume puțină, nelipsite mușcate și un ceas

rotund agățat la intrare. Coborî amețit de lumina puternică. O fetiță desculță, în rochiță de barhet, îl opri întrebând timid:

- Doriți o cameră?

Strângea cu degetele de la picioare nisip, lăsându-l să scape în șuvițe subțiri.

Rudy Negreanu zâmbi bătând-o ușor pe obraz. Se apropie de chioșcul cu răcoritoare și ceru un sirop. Chioșcul vânzătoarei nu se vedea. Apăru doar o mână udă cu un inel ieftin de argint care luă banii.

Peste 48 de ore, la Peștera Sihastrului, o altă mână desprinsă parcă de trup îi va strecura cianură în paharul de pe noptieră.

Mercedesul cu număr străin frână brusc. O țigancă zveltă coborî. Zâmbi omului de la volan arătându-și dinții strălucitori. Mașina demară, dispărând printre serpentine. Femeia își scutură fustele înflorate și-și potrivea basmaua peste lațele împletite subțire. Privi în jur și, apucând pe un drumeag, se înfundă în pădure.

Știa să zică în ghioc, în bobi și în aburi de cafea. Trecurul... Viitorul... Drama de la Peștera Sihastrului n-o prevăzuse. Ceva însă o chema acolo.

Iliescu aruncă revista și oftă ostentativ:

- Greu ne mai mișcăm!

Un zâmbet, o încuviințare din partea celuilalt și discuția s-ar fi însălat indiferentă, împingând timpul din urmă. Dar Iliescu tăcea cu ochii întorși undeva înăuntru. Locomotiva trăgea din greu, gâfâind. Fiecare învârtitură de roată îi apropia de destin.

Unul din ei va muri la Peștera Sihastrului. Celălalt nu va fi străin de crimă.

Femeia întinse leneșă mâna și aprinse veioza. Alain Mathieu privi brațul rotund, ușor bronzat.

„Are încheieturi fine, de marchiză. E cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o în viața mea.“

O trase lângă el. Îi auzi șoapta caldă îngropată în subțioară.

- O să-mi fie greu fără tine. Două săptămâni...

- Trec repede, ai să vezi.

- Mă iubești?

- Draga mea...

- Cât mă iubești?

- Cât marea.

- Atunci rămâi.

Îl privi cu un surâs cuminte. Surâsul ei... Surâsul care-i aducea lacrimi.

- Două săptămâni, iubito, atât! Când mă întorc...

Nu se va mai întoarce niciodată. În noaptea de 21 iulie, Alain Mathieu va muri înjunghiat. La Peștera Sihastrului.

Inginerul Gogu Vasilescu apăsă pe accelerator. Mașina se cambră și tâșni ca o săgeată pe șoseaua pustie.

„Încă două sute de kilometri... În două ceasuri, poate un ceas și jumătate, sunt acolo.“

Peste 36 de ore va fi împușcat. Acolo, la Peștera Sihastrului.

Ecaterina Stănescu lăsă jos valiza din piele galbenă și își duse mâna la ochi, căutând în lungul șoselei.

Autobuzul venea din jumătate în jumătate de oră. Scoase o revistă din sacul de voiaj și, sprijinindu-și spațele de balustradă, suspină ușor. Pe lângă ea trecu căpitănelul Atanasiu privind-o indiferent. Avea o siluetă ușoară cu ceva țeapăn în mers și în mișcarea umerilor.

Nu se cunoșteau. Peste câteva ore se vor întâlni la Peștera Sihastrului într-o luptă surdă.

Autobuzul arhiplin urca panta scrâșnind din toate încheieturile. Ionică Panait se uită strâmb la femeia care-i înghesuia în pânțele desaga și coșul cu rațe. Scoase batista, ștergându-și obrazul asudat.

Gestul anticipa o altă mișcare. Scena mării surprize de la Peștera Sihastrului.

Marioara Țâmpoc, deșirată, cu un geamantan de carton în mână, își trecu palma nădușită peste obrazul lipsit de farmec.

Traversă șoseaua fredonând binedispusă. Nu știa că în curând, la Peștera Sihastrului, va fi una dintre primele victime.

Peștera Sihastrului... Ziduri albe, line, cu viniete înfipite în pântecul vărut. Coloane zvelte sprijină cerdacul de la primul etaj. Acoperișul de ardezie strălucește. Adună ca într-o pâlnie tot soarele de la răspântie.

Gonind pe șosea ori pășind atent pe poteci umbrite, oamenii caută același drum: spre hanul de la Peștera Sihastrului. Vor trăi aici drame puternice, răscolitoare...

Totul a plecat de la un incident petrecut cu o săptămână în urmă...

- Hoțul! Hoțul! Puneți mâna pe el! -

Individul alerga din răspuțeri. Era scund, îmbrăcat într-o cămașă roșie cu carouri. Un roșu strident ce se vedea până departe. Sub braț ținea o servietă.

Oamenii îl urmăreau atâtași. Câțiva, mai tineri, traversară încercând să-i taie calea spre bulevard.

Locotenentul Dobrescu opri o femeie.

- Ce s-a întâmplat?

- A spartăra unul tutungeria. Un derbedeu!

- Un nebun, opină cineva.

Trecătorii se opriră comentând aprins incidentul.

- Să-ți riști pielea pentru un pachet de țigări...

- Se vede treaba că nu fumezi. Nu știi ce-i ăla viciu...

- Ei, și dumneata! făcu femeia. Ce, parcă e numai țigări?

- Dar ce mai e?!

- De unde să știi?... Așa, dăgeaba, n-o fi băgatără el șperaclu.

Omul continua să alerge. În spate se auzeau pașii celorlalți. Din ce în ce mai aproape.

„Trebuie să ajung la bulevard... Mă pierd mai ușor...”

Țâșni ca o săgeată prin fața tramvaiului. Se împiedică și căzu, scăpând servieta din mână.

Vatmanul frână reflex. Prea târziu. Auzi doar urlul. Când deschise ochii, o mare de oameni înconjurau vagonul. Hoțul zăcea strivit sub roți. Sângele înnegrise cămașa roșie.

Locotenentul își întoarse privirea. Masa aceea de carne nimicită, oasele sfărâmate, mâna aproape desprinsă de trup erau insuportabile. Apoi se întâmplă ceva ciudat. Sub ochii stupefiați ai mulțimii leșul începu să prindă

viață. Leziunile emanau un lichid galben, gelatinos, care aproape concomitent se coagula. Un lichid necunoscut, reconstituind complet țesuturile distruse. Timp de câteva secunde, oamenii rămași fără grai urmăriră, cu sentimentul cert că asistă la o minune, un proces unic de regenerare. Acolo unde fusese doar carne hăcuită, mușchiul, pielea fără pată miraculos refăcute păreau neatînse.

Hoțul deschise ochii. Clipi mărunț, căutând buimac în jur. „Nu înțeleg, șopti. Cum...” Nu-l auzi nimeni. Țâșni brusc în picioare și, frângând cercul mulțimii, dispăru. Oamenii priviră lung în urma lui fără să se miște. Nu înțelegeau ce se petrece și se simțeau înspăimântați.

Locotenentul încă uluit o luă la goană. Individul nu trebuia să scape. Deținea un secret magic, nemaiauzit și doar întâmplarea îl scosese din anonimat. Ajuns în colțul străzii, urmări tertipurile hoțului care încerca să se debaraseze de o eventuală umbră.

Omul în gri venea în spate. Purta un costum fresco cu ceva englezesc în sobrietatea croielii, singularizându-l în mulțimea de bluzoane și cămăși colorate.

Pe fața rigidă apărură un zâmbet. Silueta subțiratică a locotenentului desena zigzaguri, camuflându-se privirilor aruncate de hoț.

Cursa continua. Același start - ciudata întâmplare din bulevardul 1 Mai; același țel - prinderea și identificarea protagonistului.

Adversarii erau locotenentul de securitate Dobrescu și omul în gri, reprezentantul unei puternice agenții de

spionaj cu sediul în străinătate. Din momentul accidentului trecuseră abia șase minute.

Hoțul o coti la stânga, apoi traversează din câteva salturi strada dispărând într-un gang. Curios, nu găfâia, nu se simțea obosit. Îi era doar teamă. O teamă care-i strivea inima. Ieși într-o alee și coti la dreapta. Escaladând un gard de piatră, ajunse în curtea unei bodegi mici de cartier.

Pândi ascuns după lăzile cu bere depozitate în stive înalte. Nu, nu-l urmărea nimeni. Încercă să-și domolească pasul și dispăru într-un bloc cu trei etaje situat la capătul străzii.

„Strada Cerna“ citi locotenentul. O tăbliță veche pe care literele abia se mai deslușeau. Blocul purta încă rănilile bombardamentului din 4 aprilie 1944. O bucată de balcon desprinsă, urme de schije ca pe un obraz mâncat de variolă.

La una din ferestre se aprinse lumina. Locotenentul zări pentru o clipă chipul hoțului care trăgea perdelele. Intră, căutând tabelul locatarilor. Individul se numea Ion Pintilie.

Locotenentul ieși în stradă și la primul colț opri un taximetru.

Omul în gri se uită după getaxul care se îndepărta. Apoi intră în bloc. Își puse mânușile și sună lung la ușa lui Pintilie.

Nu răspunse nimeni. Așteptă câteva secunde, apoi își făcu vânt, aruncându-se cu umărul înainte. Broasca cedă abia la a treia încercare. Avu impresia că aude o

altă ușă trântindu-se. Traversează în fugă apartamentul gol și prin bucătărie se precipită pe scara de serviciu.

„Cum de nu m-am gândit?!“

Ajunse în curtea interioară a blocului. Pintilie dispăruse.

Omul în gri scotocea expert, deșertând rafturi și sertare; căută în șifonier, sub covor, în discotecă. Pe lada divanului găsi o agendă veche de câțiva ani. O băgă în buzunar și privi încă o dată în jur.

„În curând, se va întoarce puștiul ăla de la miliție ori de la securitate...“

Faptul că dezordinea îi va trăda trecerea și totodată mobilul vizitei îi era absolut indiferent. Urme care să poată duce la identificarea sa nu lăsase.

Stinse lumina și părăsi apartamentul.

Omul în gri trecu în spatele draperiei de pluș. Acolo unde mâinile o apucau, perdeaua era tocită și slinoasă. Ridică receptorul, pândind mișcările bufetierei. Femeia spăla pe jos. I se vedeau pulpele bolnave de varice, picioarele încălțate în ghete de pânză cu vârfurile și călcăiele retezate, coapsele surpate, prăvălite spre genunchi.

Formă numărul păstrând dintr-o veche obișnuință degetul înțepenit în orificii până la rotirea completă a discului.

Glasul celui alt, calm, fără tonalități, țâșni limpede din aparat nefiresc de aproape.

Omul în gri își lipi buzele de microfon. Șopti înăbușit:

– Trebuie să ne vedem.

– Mâine.